

turligere og rimeligere at gøre denne vor Mening fuldt ud gældende ved at sige nej og ikke blot at sige: stemmer ikke.

Krabbe: Det var den Tvivl, den højtærede Konseilspræsident fremsatte, og som nys blev berørt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som foranlediger mig til nogle faa Bemærkninger, Spørgsmaalet nemlig om den parlamentariske Kommissions Levedygtighed ud over Rigsdagssamlingen. Den højtærede Konseilspræsident erklærede her, at han maatte forbeholde Regeringens, altsaa ogsaa det eventuelt kommende Ministeriums, fri Beslutning i Henseende til dets Stilling med Hensyn til dette Spørgsmaal, og den ærede Konseilspræsident mente, at under Forhandlingerne i 1871 var fra Regeringens Side Opfattelsen nærmest den, at Kommissionen ikke fortsatte sit Liv ud over Rigsdagssamlingen. Ved disse Ytringer paatrængte det sig mig, at der var Anledning til at gøre opmærksom paa, at der her er en Distinktion at gøre, som ogsaa blev gjort af den daværende Justitsminister under Forhandlingerne om Kommissionen den Gang. Der maa nemlig skelnes mellem Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommissionen beholder sin Myndighed til at afkræve Statsautoriteter Oplysninger, efter at Rigsdagssamlingen er sluttet, og det ikke dermed sammenfaldende Spørgsmaal, om Kommissionen kan sidde, efter at Rigsdagen er sluttet. Om det sidste Spørgsmaal har der egentlig ikke været Strid. Men hvad det første Spørgsmaal angaar, nemlig om Kommissionen bevarer sin grundlovsmæssige Beføjelse til at afkræve Statsmyndigheder Oplysning og Medvirkning, udtaltes der ganske vist i 1871 Tvivl. Den daværende Justitsminister tog ikke Stade i Spørgsmaalet. Men derefter skete jo noget, der er af væsentlig Betydning for Spørgsmalets Besvarelse. Der skete nemlig det, at Kommissionen blev nedsat, at den sad uantastet og ubestridt, efter at Samlingen var sluttet, og at den da henvendte sig til Statsmyndigheder om Oplysninger og fik disse uden Vægring. Jeg tror derfor, at har der i 1871 fra Regeringens Side været Tvivl om Spørgsmalets Besvarelse, saa maa disse Tvivl være frafaldne. Vi tør altsaa antage, tror jeg, at hvem der end kommer til at træde ind i Hans Majestæts Raad, saa vil det forblive ubestridt af Regeringen, at Kommissionen kan vedblive at være til efter Rigsdagens Slutning, og at den vil kunne faa de Oplysninger, som den maatte af-

kræve Statens Myndighed. Men jeg tilføjer endnu, at skulde mod al Sandsynlighed en Regering være af den Mening, at Statens Myndigheder bør nægte at give forlangte Oplysninger, vil Kommissionen ogsaa kunne arbejde uden denne Bistand. Bedre er det naturligvis, naar den faar dem, men den vil kunne arbejde uden dem, saa dette behøver ikke at fremkalde nogen Usikkerhed i denne Sags Gang.

Det var dette, der foranledigede mig til at fremsætte nogle Bemærkninger, men da jeg har Ordet, vil jeg i Fortsættelse deraf dog tillade mig at sige til min meget ærede Nabo (Bojsen), at naar han synes at finde det mindre rigtigt, at Kommissionen var sat til at undersøge, er dette jo den Opgave, Grundloven anviser. En parlamentarisk Kommission har ingen anden Opgave end den at undersøge. Men Grundloven lader det staa frit, hvad den skal undersøge. Den kan undersøge faktiske Forhold, men der er heller ikke noget i Vejen for, at den kan undersøge Problemer. Dens Opgave er i ethvert Fald at undersøge; om Resultatet af sine Undersøgelser afgiver den Betænkning.

Jeg kan dog ikke modstaa Fristelsen til ogsaa at sige et Par Ord med Hensyn til min meget ærede Nabos mørke Betragtning af Virkningen, som denne Kommissions Nedsættelse vil faa paa Landbefolkningen rundt om i Landet. Han troede, at Kommissionens Nedsættelse vilde virke meget nedslaaende. Jeg maa sige, jeg er sangvinsk nok til at tro, at den vil virke meget oplivende. (Modsigelse). Ja, læg Mærke til det! De Herrer have ikke været tilstrækkelig lydhøre med Hensyn til den Udvikling, som er foregaaet. I den nærmeste Tid, efter at Skattelovene blev forelagte, troede Landbefolkningen, at den her fik et stort Gode. Det troede den den Gang. Efterhaanden som Aarene ere gaaede, er det imidlertid mere og mere gaaet op for Landbefolkningen, at Gennemførelsen af saadanne Forslag, som der forelaa, vilde berede den en Skuffelse. Det er Udviklingen, at dette mere og mere er gaaet op for den, og naar Landbefolkningen ser Folketingets Flertal, hos hvem der utvivlsomt er de største og realeste Interesser fælles med Landbefolkningen, selv vil tage denne Sag i sin Haand, er det min Forestilling, at Befolkningen bliver glad. (Afbrydelse). Det skal nok vise sig. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har ikke haft tilstrækkelig Øje for denne ikke endnu fuldendte, men stærkt fremskridende Udvikling. Landbe-